

at den tidligere Ordning med Eksportafgift virkelig gavtede Landbruget saa meget, som han siger, den gjorde. Han siger med Hensyn til det nu foreslaaede System, at man maatte hellere lukke end tage Eksportafgift. Hermed maa han mene, at vi ved dette skulde gaa Glip af den Indtægt, der vilde blive ved Eksporten. Og min Partifælle det ærede Medlem fra Søby (Pinstруп) sluttede sig dertil. Jeg kan ikke give dem Ret i, at det er et klogt eller fornuftigt Standpunkt. Det kan ikke gavne os noget, at vi beholder det Korn i Landet. Det kommer som nævnt kun ud under den Forudsætning, at vi har Erstatningskorn nok. Kun hvis vi har rigeligt med Foderkorn, kommer det ud for at hjælpe paa Valutaen, og ikke blot derfor, men ogsaa for at vi kan beholde de Markeder, vi har. Vi har tidligere solgt Maltbyg til Norge, for Resten ogsaa til England; vi kan maaske ved den paatænkte Eksport faa Lejlighed til at bevare disse Markeder, som ellers vilde søge andetsteds hen. Jeg kan ikke se, at nogen i dette Land kan tage Skade af, at vi tager denne Fortjeneste til Landet; derimod tror jeg, at hvis vi beholder dette Byg her i Landet, og det ophobes hos Købmændene, vil man faa akkurat det samme som sidste Aar, at i alle de Egne, hvor man særlig har Brug for det gode Byg; køber man alligevel Majs i Stedet for; det kommer ikke i væsentlig Grad over til de vestjydske Egne.

De Radikale har gjort, hvad de kunde, for at skaffe billigt Foderkorn, siger Hr. Niels Frederiksen. Nu hørte vi i Gaar den højtærede Landbrugsminister fortælle om, hvilke Resultater man var naaet til med Majsens gennem Centralindkøbet sidste Aar. Der skulde være Tale om 1 Kr. pr. Tønde eller saa; andre har bestridt dette, Regnskabet var ikke opgjort endnu, og man kunde ikke være vis paa, at Majsens i det hele taget var blevet billigere ad den Vej. Naar vi endvidere faar at vide, at nu maa Landbrugsministeren give Tilladelse til, at den ene Skibsladning efter den anden af Centralkontorets Majs sælges til Udlandet til en Pris, der skaffer Staten meget store Tab, forekommer det mig, man kan være noget betænkelig ved den Fremgangsmaade, man der har brugt for at skaffe Landbruget billigere Korn. Hertil kommer, at det har vist sig, hvad Ombytningsretten angaar, at Landboerne slet ikke ønsker en saadan Ordning; de vil ikke risikere at faa Ombytning med Korn, som viser sig, naar det kommer frem, næsten ikke at være værd at bruge. Vi har desværre i Landbruget haft adskillige

Eksempler herpaa nu under Krigsaarene. Vi har skullet aflevere vor Rug paa eet Tidspunkt og paa et andet Tidspunkt hente Majsens; vi skulde tage, hvad der var, og det har ikke altid været lige godt. Det er en Ordning, man ikke kan bryde sig stærkt om.

Hr. Niels Frederiksen talte ogsaa om Prisen paa Vintersæd. Jeg kan her ganske henholde mig til de Udtalelser, der er fremsatte af Landbrugsministeren og af mig. Jeg mener, at den Pris, der er foreslaaet, i nogen Maade vil dække, og man er villig til at forhandle om eventuelt at gaa en lille Smule op, hvis det viser sig, at Majsens virkelig er steget. Jeg er for øvrigt ikke ganske vis paa, at Prisen vil holde sig, det kommer vel nærmest an paa Fragtmarkedet. Det forekommer mig altsaa, som det ogsaa er sagt her i Salen i disse Dage, at til den ene Side er den foreslaaede Pris forsvarlig, og til den anden Side er der truffet saadanne Bestemmelser i Lovforslaget, at Staten kan være tjent med de finansielle Virkninger af Loven. Man har stærkt kritiseret den finansielle Basis for Lovforslaget. Man har saavel fra de Konservatives som fra de Radikales og Socialdemokraternes Side været enig om, at Opstillingen ikke vilde holde. Men der er to Ting, der skal svigte, hvis den finansielle Beregning ikke skal holde. Det første, der skal svigte, er Høsten; den skal svigte i væsentlig Grad, for at ikke Opstillingen skal komme til at passe. Det andet, der skal svigte, er Kornprisen i Udlandet. Ingen af Delene er der nogen Udsigt til vil svigte i det kommende Høstaar; selv om Grundlaget er kalkulatorisk, maa man derefter dog sige, at der er en ikke ringe Sandsynlighed for, at Opstillingen vil holde.

Der er talt meget, ogsaa i Dag, af Hr. Rode, om, at man i Stedet for kontant Betaling skulde søge at faa Fragtgodtgørelse af Rederne. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, hvorfor man ikke kan være særlig begejstret for en Fragtgodtgørelse, hvorledes denne Ordning ikke nær i alle Tilfælde har virket paa en saadan Maade, at man skulde være fristet til at søge den fornyet. Det er kedeligt, kan man sige, at der ikke er kommet en Ordning med Rederne. Men her staa jo Paastand mod Paastand. Den ene Paastand gaar ud paa, at Rederne har haft Grund til at nære den bestemte Forudsætning, at man i Fjor har givet dem fri; den anden Paastand gaar ud paa, at de ikke har haft nogen Grund til at forudsætte dette. Det faar staa hen, hvilken af Delene der er rigtig; men Forholdet er alt-